

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku w XIV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: **SSR Joanna Hetnarowicz-Sikora**

Protokolant: Paulina Sobczak

przy udziale Prokuratora: -----

po rozpoznaniu w dniach 11 października 2017 r. i 02 listopada 2017 r.

sprawy **R. K. (1) (K.)**

syna W. i M. z d. Ł.

ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że

I. w dniu 03 stycznia 2017 r. w miejscowości R. 21B – teren parkingu niestrzeżonego po uprzednim użyciu oryginalnego kluczyka włamał się do wnętrza pojazdu marki V. (...) mod. VI o nr rej. (...), nr VIN (...), a następnie dokonał jego kradzieży wraz ze znajdującym się wewnątrz mieniem, powodując straty w wysokości 41.000 PLN, na szkodę J. J. (1) oraz S. Bank w Niemczech,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

II. w dniu 03 stycznia 2017 r. w S. u zbiegu ulic (...) – Garncarskiej znajdując się w stanie nietrzeźwości I badanie 1,14 mg/l, II badanie 1,12 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki V. (...) mod. VI o nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

III. w dniu 03 stycznia 2017 r. u zbiegu ulic (...) – Garncarska znajdując się w stanie nietrzeźwości I badanie 1,14 mg/l, II badanie 1,12 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził pojazd mechaniczny marki V. (...) mod. VI o nr rej. (...), przez co umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, nieumyślnie spowodował wypadek w ten sposób, że nie zachował należytej ostrożności, zjechał na prawy pas ruchu i uderzył w lewy tylny bok pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...), w wyniku czego doprowadził do zderzenia z tym pojazdem prowadzonym przez K. M., w następstwie czego spowodował u niego obrażenia ciała w postaci pourazowego krwawienia podpajęczynówkowego w okolicy ciemieniowej prawej leczonego zachowawczo z towarzyszącym wstrząśnieniem pnia mózgu, które to obrażenia ciała naruszyły czynności narządu ciała lub spowodowały rozstrój zdrowia pokrzywdzonego trwający dłużej niż 7 (siedem) dni, wyczerpując znamiona art. 157 § 1 kk, a także spowodował obrażenia ciała u pasażerki pojazdu C. (...) o nr rej. (...) – S. U. w postaci dolegliwości bólowych pleców, które to obrażenia ciała naruszyły czynności narządu lub spowodowały rozstrój zdrowia trwający poniżej 7 (siedmiu) dni – wyczerpując znamiona art. 157 § 2 kk.

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

stosując w niniejszej sprawie na podstawie art. 4 § 1 k.k., przepisy ustawy z dnia 06 czerwca 1997 roku Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynów, tj. przed zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z 2017 r. poz. 966,

1. uznaje oskarżonego **R. K. (1)**, w ramach czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia, za winnego tego, że w dniu 03 stycznia 2017 r. w R. na terenie parkingu niestrzeżonego, poprzez otwarcie zamka drzwi pojazdu mechanicznego, tj. samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...), nr VIN (...), o wartości 30.000 zł, i uruchomienie tego pojazdu oryginalnym kluczykiem, uprzednio skradzionym J. J. (1), pokonał zabezpieczenie w.w. samochodu przed jego użyciem przez nieupoważnioną osobę i następnie zabrał tenże pojazd mechaniczny w celu krótkotrwałego użycia, czym działał na szkodę J. J. (1) oraz S. Bank w Niemczech, który to czyn kwalifikuje jako występki z art. 289 § 2 k.k. i za jego popełnienie na podstawie art. 289 § 2 k.k. skazuje oskarżonego na **karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności**;

2. na podstawie art. 46 § 2 k.k. – w związku z czynem opisanym w punkcie I oskarżenia – orzeka wobec oskarżonego **R. K. (1)** obowiązek zapłaty nawiazki w kwocie 2.000,- (dwóch tysięcy) złotych na rzecz pokrzywdzonej J. J. (1);

3. uznaje oskarżonego **R. K. (1)**, w ramach czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia, za winnego tego, że w dniu 03 stycznia 2017 r. w R. i S. (ul. (...)), prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...) 113, znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. mając 1,14 mg/l (I badanie), 1,14 mg/l (II badanie) i 1,12 mg/l (III badanie) alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, który to czyn kwalifikuje jako występki z art. 178a § 1 k.k. i za jego popełnienie na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazuje oskarżonego na **karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

4. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **R. K. (1)** środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat;

5. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **R. K. (1)** świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

6. uznaje oskarżonego **R. K. (1)**, w ramach czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia, za winnego tego, że w dniu 03 stycznia 2017 r. w S., u zbiegu ulic (...) (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości tj. mając 1,14 mg/l (I badanie), 1,14 mg/l (II badanie) i 1,12 mg/l (III badanie) alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, prowadził pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki V. (...) mod. VI o nr rej. (...), przez co nieumyślnie spowodował wypadek w ten sposób, że nie obserwował należycie drogi i nie dostrzegł nadawanego dla jego kierunku jazdy na sygnalizatorze światła czerwonego, a następnie nie zachował należytej ostrożności i zjechał na prawy pas ruchu, uderzając w lewy tylny bok pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...), w wyniku czego doprowadził do zderzenia z tym pojazdem, w następstwie czego spowodował u kierującego samochodem osobowym C. (...) K. M. obrażenia ciała w postaci pourazowego krwawienia podpajęczynówkowego w okolicy ciemieniowej prawej leczonego zachowawczo z towarzyszącym wstrząśnieniem pnia mózgu, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała pokrzywdzonego na czas trwający dłużej niż 7 (siedem) dni, który to czyn kwalifikuje jako występki z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i za jego popełnienie na podstawie art. 178 § 1 k.k. skazuje oskarżonego na **karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

7. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **R. K. (1)** środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat;

8. na podstawie art. 46 § 1 k.k. – w związku z czynem opisanym w punkcie III oskarżenia – orzeka wobec oskarżonego **R. K. (1)** obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę kwoty 4.000,- (czterech tysięcy) złotych na rzecz pokrzywdzonego K. M.;

9. uznaje oskarżonego **R. K. (1)**, w ramach czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia, za winnego tego, że w dniu w dniu 03 stycznia 2017 r. w S., u zbiegu ulic (...) – (...), spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu

drogowym w ten sposób, że prowadząc pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki V (...) mod. VI o nr rej. (...), nie obserwował należycie drogi i nie dostrzegł nadawanego dla jego kierunku jazdy na sygnalizatorze światła czerwonego, a następnie nie zachował należytej ostrożności i zjechał na prawy pas ruchu, uderzając w lewy tylny bok pojazdu marki C (...) o nr rej. (...), w wyniku czego doprowadził do zderzenia z tym pojazdem, w następstwie czego pasażerka tego pojazdu – S. U. doznała obrażeń ciała w postaci dolegliwości bólowych pleców, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia trwający nie dłużej 7 (siedem) dni, przy czym czynu tego dopuścił się znajdując się w stanie nietrzeźwości tj. mając 1,14 mg/l (I badanie), 1,14 mg/l (II badanie) i 1,12 mg/l (III badanie) alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, który to czyn kwalifikuje jako wykroczenie z art. 86 § 2 k.w. i za jego popełnienie na podstawie art. 86 § 2 k.w. w zw. z art. 24 § 1 k.w. wymierza R. K. (1) grzywnę w kwocie 1.000,- (tysiąca) złotych;

10. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego **R. K. (1)** w pkt. 1, 3 i 6 wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierza oskarżonemu **karę łączną roku pozbawienia wolności**;

11. na podstawie art. 90 § 2 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego **R. K. (1)** w pkt 4 i 7 wyroku środki karne i w ich miejsce orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat;

12. na podstawie art. 43 § 3 k.k. nakłada na oskarżonego **R. K. (1)** obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych w postaci prawa jazdy kat. B o nr (...) wydanego dnia 27 listopada 2003 roku;

13. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **R. K. (1)** łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat;

14. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. w okresie próby zobowiązuje oskarżonego **R. K. (1)** do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby;

15. na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k. w okresie próby zobowiązuje oskarżonego **R. K. (1)** do podjęcia i wykonywania pracy zarobkowej;

16. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżonego **R. K. (1)** w okresie próby pod dozór kuratora;

17. na podstawie art. 63 § 1 i § 5 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj. okres jego zatrzymania w okresie od dnia 03 stycznia 2017 r. (od godz. 21:00) do dnia 04 stycznia 2017 r. (do godz. 14:40), przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

18. zwalnia oskarżonego **R. K. (1)** od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt XIV K 123/17, 3 Ds. 19.2017

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. K. (1), syn W. i M. z d. Ł., urodził się dnia (...) w P.. Ma on wykształcenie zawodowe w zwodzie kucharza. Utrzymuje się z pracy w charakterze pracownika fizycznego, osiągając z tego tytułu dochód w kwocie 1.600 zł netto miesięcznie. Jest kawalerem, zobowiązanym alimentacyjnie wobec jednego dziecka.

R. K. (1) nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo.

R. K. (1) karany był sędownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Wolsztynie z dnia 11 stycznia 2016 roku R. K. (1) skazany został na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie.

R. K. (1) w przeszłości związany był z J. J. (1), z którą ma syna. J. J. (1) mieszka w Niemczech. R. K. (1) odwiedza sporadycznie J. J. (1) w Niemczech.

J. J. (1) jest użytkowniczką i współwłaścicielką samochodu osobowego marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Samochód kredytowany jest przez S. C. Bank. (zeznania świadka J. J. (1) k. 34-35, częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. K. (1) k. 54-57)

W dniu 02 stycznia 2016 roku R. K. (1) przyjechał z Niemiec do R. wraz z J. J. (1) i ich wspólnym synem. Podróżowali oni samochodem osobowym marki V. należącym do J. J. (1). Wspólnie przyjechali oni do mieszkania matki J. J. (1), gdzie mieli wszyscy nocować. (zeznania świadka J. J. (1) k. 33-36, częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. K. (1) k. 54-57)

Następnego dnia J. J. (1) i R. K. (1) spędzali dzień w R..

Około 18.00 w dniu 03 stycznia 2016 roku, po powrocie z zakupów, R. K. (1) zaparkował samochód V. na parkingu osiedlowym przed wejściem do klatki schodowej. J. J. (1) zamknęła samochód przy pomocy pilota sterowania centralnym zamkiem, a następnie zabrała kluczyk ze sobą do mieszkania matki, schowawszy go w kieszeni kurtki. (zeznania świadka J. J. (1) k. 33-36, częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. K. (1) k. 54-57)

Rzeczy osobiste, które J. J. (1) przywiozła z Niemiec dla siebie i syna, pozostały w bagażniku samochodu. (zeznania świadka J. J. (1) k. 33-36)

Po przyjściu do mieszkania J. J. (1) kurtkę powiesiła na wieszaku w przedpokoju. (zeznania świadka J. J. (1) k. 33-36)

Wieczorem J. J. (1) zapytała R. K. (1), czy ten zabrał z samochodu chleb na kolację. R. K. (1) zaprzeczył. J. J. (1) dostrzegła, że R. K. (1) zachowuje się nieswojo. W tej sytuacji zapytała, czy R. K. (1) spożywał jakiś alkohol. R. K. (1) również i w tym wypadku zaprzeczył. Pomiędzy R. K. (2) a J. J. (1) doszło do kłótni. R. K. (1) miał wyjść z domu na pewien czas, by ochłonać.

(zeznania świadka J. J. (1) k. 33-36, częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. K. (1) k. 54-57)

Wychodząc z mieszkania, bez wiedzy i zgody J. J. (1), R. K. (1) zabrał wbrew wiedzy i bez zgody J. J. (1) zapasowy komplet kluczyków do samochodu V. wyciągając je z torebki J. J. (1). Następnie R. K. (1) opuścił mieszkanie. (zeznania świadka J. J. (1) k. 33-36, częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. K. (1) k. 54-57)

Po opuszczeniu mieszkania, używając w tym celu skradzionego J. J. (1) kompletu kluczyków od auta, R. K. (2) pokonał zamknięcie samochodu otwierając zamek centralny (...) o nr rej. (...), nr VIN (...), o wartości 30.000 zł. Następnie R. K. (1) uruchomił pojazd oryginalnym kluczykiem, uprzednio skradzionym J. J. (1) i następnie zabrał tenże pojazd mechaniczny w celu krótkotrwałego użycia, aby się samochodem tym przejechać po okolicy. (zeznania świadka J. J. (1) k. 33-36, częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. K. (1) k. 54-57)

W samochodzie znajdowały się przedmioty należące do J. K., tj. zawinięta w koc odzież, fotelik dziecięcy, torba podróżna z ubraniami, jedno pudełko klocków lego, jedno pudełko z drewnianym zestawem kolejki, pudełko z ubraniami dziecięcymi, torba z butami i przybory toaletowe. Mienie to miało wartość 3.000 zł. (zeznania świadka J. J. (1) k. 33-36, k. 76, protokół oględzin rzeczy k. 69-74, pokwitowanie k. 75)

Samochodem J. J. (1) R. K. (1) udał się on najpierw do marketu (...) w R., gdzie zakupił alkohol w postaci wódki i piwa, a po spożyciu tego alkoholu – wsiadł ponownie do samochodu i odjechał nim w kierunku S.. (zeznania świadka J. J. (1) k. 33-36, częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. K. (1) k. 54-57)

W dniu 03 stycznia 2016 r. około godz. 21.00 – 22.00, na trasie R. R. K. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...) 113, znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. mając 1,14 mg/l (I badanie), 1,14 mg/l (II badanie) i 1,12 mg/l (III badanie) alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu.

W tym czasie J. J. (1), zeszła na dół do samochodu, aby zabrać do domu pozostawione w samochodzie zakupy. Wówczas zorientowała się, że samochodu nie ma na parkingu. (zeznania świadka J. J. (1) k. 33-36)

Po powrocie do domu i odkryciu, że w torebce brak jest kluczy zapasowych do samochodu, J. J. (1) zorientowała się, iż R. K. (1) zabrał jej kluczyki i auto. J. J. (1) zadzwoniła z telefonu sąsiadki na policję, zgłaszając zabór auta. (zeznania świadka J. J. (1) k. 33-36)

Gdy R. K. (1) prowadził pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki V. (...) mod. VI o nr rej. (...), jeżdżąc po ulicach (...), znajdował się w stanie nietrzeźwości, tj. mając 1,14 mg/l (I badanie), 1,14 mg/l (II badanie) i 1,12 mg/l (III badanie) alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu (protokół badania alkotestem wraz ze świadectwem wzorcowania k. 25-27).

W tym czasie samochodem marki M. o nr rej. (...) poruszał się P. J.. Pasażerką tego pojazdu była K. C.. Oboje oni przyjechali w okresie świątecznym do Polski, odwiedzić rodzinę P. J.. P. J. kierował pojazdem, jadąc ulicą (...) w kierunku ulicy (...) prawym pasem ruchu. Gdy zbliżał się do skrzyżowania z sygnalizacją świetlną, tj. do skrzyżowania z ulicą (...), samochód M. został uderzony w tył przez samochód kierowany przez R. K. (1). Kierowca samochodu V., zbliżając się bowiem do skrzyżowania z dużą prędkością, nie zapanował bowiem nad pojazdem i w ostatniej chwili dostrzegłszy samochód M. odbił kierownicą w lewo, jednak doszło do otarcia lewego boku pojazdu M.. R. K. (1) nie zatrzymał się, tylko kontynuował jazdę, oddalając się od przejścia dla pieszych w kierunku ul. (...). (zeznania świadka P. J. k. 41-44)

Ponieważ R. K. (1) nie zareagował na sygnały świetlne i dźwiękowe samochodu M., P. J. postanowił pojechać za samochodem V.. (zeznania świadka P. J. k. 41-44)

Samochód V. poruszał się z prędkością około 100 km/h w terenie zabudowanym. Jadący za nim samochód M. jechał zaś z prędkością 70 km/h. Kierujący samochodem V. R. K. (1), jadąc lewym pasem jezdni, nie zatrzymał się na dwóch kolejnych skrzyżowaniach z sygnalizacją świetlną, wjeżdżając na nie pomimo nadawania światła czerwonego dla jego kierunku jazdy. (zeznania świadka P. J. k. 41-44, kopia mandatu karnego wymierzonego R. K. (1) k. 49)

R. K. (1), dojeżdżając do skrzyżowania ulicy (...) z ul. (...), jechał lewym pasem jezdni. Na sygnalizatorze dla jego kierunku jazdy w tym czasie nadawane było światło czerwone. (zeznania świadka P. J. k. 41-44, zeznania świadka S. U. k. 79-80, zeznania świadka K. M. k. 86-87, wyjaśnienia oskarżonego, szkic k. 13)

Prawym pasem ruchu, w tym samym kierunku, co R. K. (1), poruszał się samochód osobowy marki C. (...) o numerze rej. (...), kierowany przez K. M.. Mężczyzna podróżował ze swą dziewczyną S. U., którą odwoził do domu. (zeznania świadka S. U. k. 79-80, zeznania świadka K. M. k. 86-87, wyjaśnienia oskarżonego)

K. M. zatrzymał się przed sygnalizatorem nadającym dla jego kierunku jazdy światło czerwone, nie kontynuując jazdy. (zeznania świadka S. U. k. 79-80, zeznania świadka K. M. k. 86-87, wyjaśnienia oskarżonego)

Kierujący samochodem osobowy marki V. (...) mod. VI o nr rej. (...) R. K. (1) nie obserwował w tym czasie należycie drogi i nie dostrzegł nadawanego dla jego kierunku jazdy na sygnalizatorze światła czerwonego, nie zachowując jednocześnie należytej ostrożności przy dojeździe do skrzyżowania. Spostrzegłszy stojący na prawym pasie samochód C. (...), R. K. (1) nagle zjechał na prawy pas ruchu, uderzając w lewy tylny bok pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...). (zeznania świadka S. U. k. 79-80, zeznania świadka K. M. k. 86-87, wyjaśnienia oskarżonego)

W wyniku zderzenia pojazdów K. M. doznał obrażeń ciała w postaci pourazowego krwawienia podpajęczynówkowego w okolicy ciemieniowej prawej leczonego zachowawczo z towarzyszącym wstrząśnieniem pnia mózgu, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała pokrzywdzonego na czas trwający dłużej niż 7 (siedem) dni. (zeznania świadka S. U. k. 79-80, zeznania świadka K. M. k. 86-87, dokumentacja medyczna k. 92, opinia sądowno – lekarska k. 98-100)

Podróżująca samochodem C. (...) S. U. doznała w wyniku zdarzenia obrażeń ciała w postaci dolegliwości bólowych pleców, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonej na czas poniżej 7 (siedmiu) dni. (zeznania świadka S. U. k. 79-80, zeznania świadka K. M. k. 86-87, opinia sądowno – lekarska k. 98-100)

Po uderzeniu samochodu V. (...) w pojazd C. (...), ten ostatni obrócił się o 180 stopni i wypadł z drogi, ulegając znacznemu uszkodzeniu. Natomiast V. (...) zatrzymał się na lewym pasie drogi.

(protokół oględzin pojazdu k. 19-20, protokół oględzin miejsca wypadku, k. 5-12, szkic k. 13, zeznania świadka P. J. k. 41-44, notatka ze zdarzenia k. 4)

P. J., który swym pojazdem M. zatrzymał się tuż za V. (...), podszedł do samochodu V. i wyciągnął z niego R. K. (1), znajdującą się w stanie nietrzeźwości. (zeznania świadka P. J. k. 41-44)

W chwili zdarzenia samochód V. (...) był sprawny technicznie (opinia kryminalistyczna k. 121-138)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów zgromadzonych w sprawie:

- częściowo wyjaśnień oskarżonego R. K. (1) (k. 54-57, k. 58-60, k. 113-114);
- zeznań świadka K. M. (k. 182-183, k. 86-87);
- zeznań świadka S. U. (k. 183-184, k. 79-81);
- protokołu zeznań świadka J. J. (1) (k. 33-37, k. 76-77);
- protokołu zeznań świadka P. J. (k. 41-44);
- dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i znajdujących się na kartach (k. 4, 5-12, 13, 18, 19-20, 25-29, 30-32, 49, 69-74, 75, 84-85, 92, 98-100, 121-138, 168-169, 187-189);

Oskarżony R. K. (1), słuchany w dniu 04 stycznia 2016 roku (k. 54-57) przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił co do zasady zgodnie z ustalonym w sprawie stanem faktycznym.

Jednocześnie wskazał, że mieszkał w czasie zdarzenia z J. J. (1), choć nie byli oni parą. Oskarżony wskazał także, że w dniu zdarzenia zabrał J. J. (1) kluczyki do auta bez jej wiedzy i zgody, a następnie udał się pod market Biedronka w R., gdzie zakupił alkohol w postaci wódki i piwa, oba napoje wypił w samochodzie, a następnie udał się w dalszą podróż, kierując samochodem w kierunku S.. Oskarżony zaznaczył także, iż wcześniej, gdy jeździł samochodem J., to zawsze pytał J., czy może wziąć kluczyki od jej samochodu. Pierwszy raz postąpił inaczej.

Oskarżony R. K. (1), słuchany w dniu 04 stycznia 2016 roku (k. 58-60) przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i podtrzymał w całości swoje wcześniejsze wyjaśnienia.

Oskarżony R. K. (1), słuchany w dniu 03 lutego 2017 roku (k. 113-114) przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i podtrzymał w całości swoje wcześniejsze wyjaśnienia.

Sąd Rejonowy w Słupsk zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy dostarczył rzetelnych podstaw do rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie i co do zasady potwierdził przebieg wydarzeń przyjęty za kanwę aktu oskarżenia, z pewnymi zastrzeżeniami odnoszącymi się do samej konstrukcji zarzutu z art. 177 § 1 k.k. oraz do kwestii związanej z zarzutem popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k.

Na wstępie zauważyć trzeba, że oskarżony R. K. (1) co do zasady przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. W swych wyjaśnieniach jednak oskarżony unikał stwierdzeń odnoszących się do przyczyn zderzenia samochodu V. i samochodu C., pomijając w swej wypowiedzi okoliczności wcześniejszego zderzenia z samochodem M.. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego były zatem niepełne i ten element stanu faktycznego ustalony musiał zostać w oparciu o inne źródła dowodowe. Z drugiej zaś strony oskarżony nie negował faktu, iż bezpośrednio przed zdarzeniem spożył on alkohol w postaci wódki i piwa, podejmując świadomie jazdę samochodem w stanie nietrzeźwości. Zauważyć też trzeba, że R. K. (1) przyznał, że zabrał J. J. (3) w dniu zdarzenia kluczyki od auta bez jej wiedzy i zgody, ale jednocześnie zaznaczył, iż wcześniej, chcąc się przejechać jej autem, zawsze pytał ją o zgodę.

Sąd stwierdził, że wyjaśnienia oskarżonego, złożone w trakcie postępowania przygotowawczego, zasługują co do zasady na wiarę przede wszystkim z tego względu, że nie zawierają one sprzeczności wewnętrznych, a przy tym w znaczącym zakresie korespondują one z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie i mającym charakter bezwzględny czyli w postaci protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego, dokumentacji zdjęciowej czy oględzin pojazdów, który to materiał sąd uznał za w pełni wiarygodny i miarodajny dowodowo.

Dalej wskazać należy, iż świadkowie K. M. i S. U. zeznawali na okoliczności związane z tym, co działo się bezpośrednio przed jak i po zderzeniu ich pojazdu c. (...) z samochodem V. (...). Wskazali oni zatem przede wszystkim na fakt, iż K. M. zatrzymał się przed sygnalizatorem nadającym dla jego kierunku jazdy sygnał czerwony i gdy stał oczekując na zmianę świateł – samochód oskarżonego uderzył w pojazd C., jakby nie zauważając faktu, że pojazd ten stoi. Świadkowie wskazali także na swój stan zdrowia po zdarzeniu, samopoczucie i występowanie stanów lękowych po wypadku.

Zeznania świadków K. M. i S. U. w pełni zasługują na wiarę, ponieważ cechuje je duży stopień dokładności i pełna konsekwentność. Zeznania świadków są jasne, w pełni logiczne, usystematyzowane, rzeczowe i szczegółowe. Nie zawierają wewnętrznych sprzeczności, czy niekonsekwencji, a wręcz przeciwnie. Zdaniem Sądu, zeznania te są wiarygodne tym bardziej, że są zgodne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i jako takie stanowią pewne źródło dowodowe.

Podobnie Sąd ocenił zeznania świadków J. J. (1) i P. J.. Tutaj w pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na fakt, iż wymienieni świadkowie przebywają za granicą i nie było możliwe doręczenie im wezwania na termin rozprawy. Relacja wymienionych świadków z jednej jednak strony dotyczyła okoliczności nie będących bezpośrednio przedmiotem postępowania, a z drugiej strony – znalazła swe potwierdzenie w innych dowodach przeprowadzonych na rozprawie. Brak jest zatem jakichkolwiek przyczyn do kwestionowania możliwości przeprowadzenia dowodu z zeznań w.w. świadków w formie pośredniej, tj. poprzez odczytanie zeznań świadków na rozprawie. Z całą mocą podkreślić trzeba, że P. J. w swych zeznaniach odnosił się do tych wydarzeń, które dotyczyły zderzenia jego pojazdu z samochodem R. K. (1), zaś w odniesieniu do przyczyn zderzenia z samochodem V. (...) z samochodem C. (...) zeznania wymienionego miały jedynie charakter uzupełniający do zeznań S. U. i K. M., którzy wyraźnie wskazali na mechanizm powstania wypadku drogowego. Z kolei jeśli chodzi o zeznania świadka J. J. (1), to tutaj przede wszystkim zaznaczyć trzeba, że świadek nie brała bezpośrednio udziału w zdarzeniu drogowym, a okoliczności związane z zabranie bez jej wiedzy i zgody kluczyków do auta zostały przyznane w wyjaśnieniach samego pokrzywdzonego. Świadkowie Ci zeznawali w sposób spójny, zachowując dystans i obiektywizm swej relacji. Nadto brak było przesłanek negatywnie wpływających na wiarygodność tychże świadków jak spokrewnienie z oskarżonym.

Jako rzetelną i wiarygodną należało również ocenić pisemną opinię laboratorium kryminalistycznego odnoszącą się do stanu technicznego samochodu V.. Ustalenia te wskazały na sprawność techniczną pojazdu. Opinia ta z uwagi na jej sporządzenie przez specjalistów, utrwalenie w formie zdjęć zaobserwowanych zniszczeń w samochodzie i

dokonanie logicznej analizy przyczyn i skutków stwierdzonych zniszczeń skutkowało uznaniem tejże opinii za rzetelne i wiarygodne źródło dowodowe dla niniejszej sprawy.

Opinia sądowo – medyczna dot. obrażeń zaistniałych u uczestników wypadku (k. 98-100) jest także wiarygodna. Biegły sporządził opinię w sposób wyczerpujący, zupełny oraz czytelny, a jej walor dowodowy umacnia stwierdzenie, że opinia powyższa została wydana po zapoznaniu się ze wszelką dostępną dokumentacją dotyczącą obrażeń ciała stwierdzonych u poszkodowanych. Opinia ta nie została zresztą zakwestionowana przez którąkolwiek ze stron. Biegły w opinii jednoznacznie wskazał, że w wyniku zdarzenia u K. M. stwierdzono obrażenia ciała w postaci pourazowego krwawienia podpajęczynówkowego w okolicy ciemieniowej prawej leżącego zachowawczo z towarzyszącym wstrząśnieniem pnia mózgu, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała pokrzywdzonego na czas trwający dłużej niż 7 (siedem) dni. Z kolei podróżująca samochodem C. (...) S. U., jak wskazała biegła, doznała w wyniku zdarzenia obrażeń ciała w postaci dolegliwości bólowych pleców, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonej na czas poniżej 7 (siedmiu) dni.

Z całą mocą podkreślić należy, że opinia odnosząca się do poszczególnych pokrzywdzonych w pełni zasługuje na aprobatę jako miarodajne źródło wiedzy procesowej, z uwagi na jej logikę, fachowość i rzetelność, a także z uwagi na fakt, iż została sporządzona przez biegłego posiadającego wiadomości specjalne z zakresu medycyny.

Sąd dał wiarę pozostałym dowodom zgromadzonym w sprawie, w tym zaliczonym w poczet materiału dowodowego dowodom z dokumentów, w szczególności, iż nie znalazł podstaw, by odmówić im takiego waloru.

Powyższe dowody, rozpatrywane we wzajemnym powiązaniu, przekonały Sąd o zasadności zarzutów stawianych oskarżonemu, z pewnymi zastrzeżeniami odnoszącymi się do konstrukcji zarzutu popełnienia czynu z art. 177 § 1 k.k. oraz do wypełnienia znamion czynu z art. 279 § 1 k.k..

W tym miejscu należy przejść do omówienia kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych i przypisanych oskarżonemu.

AD. 1 – czyn z art. 279 § 1 k.k. a czyn z art. 289 § 2 k.k.

R. K. (1) zarzucono w punkcie 1 aktu oskarżenia, że w dniu 03 stycznia 2016 r. w miejscowości R. 21B – teren parkingu niestrzeżonego po uprzednim użyciu oryginalnego kluczyka włamał się do wnętrza pojazdu marki V. (...) mod. VI o nr rej. (...), nr VIN (...), a następnie dokonał jego kradzieży wraz ze znajdującym się wewnątrz mieniem, powodując straty w wysokości 41.000 PLN, na szkodę J. J. (1) oraz S. Bank w Niemczech, tj. zarzucono mu popełnienie czynu z art. 279 § 1 k.k.

Wskazać w tym miejscu wypada, iż określone w dyspozycji art. 279 § 1 k.k. przestępstwo kradzieży z włamaniem jest przestępstwem umyślnym, kwalifikowanym typem kradzieży, zatem do jego znamion należy zabór w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej. Pojęcie „włamania” było przedmiotem licznych wypowiedzi, zarówno w doktrynie i orzecznictwie sądowym, i aktualnie nie budzi wątpliwości, iż kradzież z włamaniem zachodzi wtedy, gdy sprawca zabiera rzecz w celu przywłaszczenia w następstwie usunięcia przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zabezpieczeniem chroniącym dostęp do tej rzeczy (vide: m.in. uchwałę SN z dnia 25 czerwca 1980 r., sygn. akt VII KZP 48/78 - OSNKW 1980, nr 8, poz. 65; wyrok SN z dnia 3 lutego 1999 r., sygn. akt V KKN 566/98 - Orz. Prok. i Pr. 1999, nr 7-8).

Przekładając tę uwagę na grunt przedmiotowej sprawy, wskazać trzeba, że R. K. (1) w sposób oczywisty pokonał konstrukcję zamknięcia samochodu marki V. (...), używając w celu otwarcia zamka i odpalenia samochodu kluczyka od auta skradzionego uprzednio właścicielce pojazdu J. J. (1). Tę okoliczność potwierdza zarówno pokrzywdzona J. J. (1), jak i sam oskarżony.

Pamiętać jednak należy, że kradzież z włamaniem jest przestępstwem zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w tym przypadku jest przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej. Następuje to z momentem objęcia rzeczy przez sprawcę

w faktyczne władanie, celem jej przywłaszczenia (*animus rem sibi habendi*), kosztem jej właściciela, czyli w zamiarze postąpienia z przedmiotem zaboru tak, jakby się było jego właścicielem. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia tego występku z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu.

Przekładając powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, należy zauważyć, że jakkolwiek oskarżony przyznał się do czynu z art. 279 § 1 k.k., to jednak treść jego wyjaśnień przeczy zamiarowi przywłaszczenia sobie auta J. J. (1). Oto wszakże oskarżony i J. J. (1) zgodnie twierdzili, że R. K. (1) wraz z J. J. (1) przyjechali wspólnie do kraju, mieszkali też wspólnie w mieszkaniu matki. R. K. (1) w mieszkaniu J. J. (4) posiadał swoje rzeczy, zaś sama J. J. (1) utrzymywała się bezpośrednio przed zdarzeniem z dochodów osiąganych przez oskarżonego. Dodatkowo R. K. (1) wskazał, że użytkował ten pojazd również wcześniej, ale dotąd zawsze czynił to za wiedzą i zgodą J. J. (1). Tutaj jednak, bezpośrednio przed zdarzeniem, R. K. (1) i J. J. (1) pokłócili się, a R. K. (1) miał wyjść z domu „przewietrzyć się”, nie zaś – wyprowadzić się z mieszkania matki. Wobec takich twierdzeń oskarżonego oraz uwzględniając sytuację faktyczną między pokrzywdzoną a oskarżonym, nie sposób jest uznać, aby R. K. (1) zabierając z parkingu samochód J. J. (1) działał w celu przywłaszczenia tego auta. Przeciwnie, w tym stanie faktycznym jedynym uprawnionym twierdzeniem jest to, że zabrał on samochód w celu krótkotrwałego użycia (aby się przejechać). Wyklucza to zatem możliwość przypisania oskarżonemu czynu z art. 279 § 1 k.k.

W żaden sposób nie można również uznać, aby R. K. (1), zabierając bez wiedzy i zgody samochód J. J. (1), zamierzał dokonać zaboru w celu przywłaszczenia przedmiotów znajdujących się w samochodzie. Przedmioty znajdujące się w samochodzie należały przecież w większości do jego dziecka, w wychowaniu którego w tamtym czasie brał aktywny udział i z którym mieszkał. Tym bardziej zatem nietrafioną jest kwalifikacja czynu popełnionego przez oskarżonego jako czynu z art. 279 § 1 k.k.

Zgodnie jednak z treścią art. 289 § 2 k.k. działa bezprawnie ten, kto zabiera w celu krótkotrwałego użycia cudzy pojazd mechaniczny, pokonując uprzednio zabezpieczenie pojazdu przed jego użyciem przez osobę nieupoważnioną.

W realiach niniejszej sprawy oczywistą jest konstatacja, iż zachowanie oskarżonego realizowało znamiona występu opisanego w art. 289 § 2 k.k.

Sąd uznał, że przypisany oskarżonemu czyn nacechowane jest znacznym stopniem społecznej szkodliwości, a to z uwagi na fakt, iż oskarżony w pierw przełamał wolę pokrzywdzonego polegającą na pozostawieniu samochodu zamkniętym, a następnie dokonał zaboru tego pojazdu nienależącego do niego, podejmując się tego zachowania z pełną świadomością jego bezprawności.

Sąd ustalił również, iż stopień zawinienia sprawcy był znaczny. R. K. (3) – osoba dojrzała, sprawna intelektualnie i funkcjonująca samodzielnie w życiu codziennym – miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego czynu. Jednak w czasie swego bezprawnego, karalnego i karygodnego działania nie dał posłuchu obowiązującym normom prawnym, pomimo tego, że w ustalonych przez sąd konkretnych okolicznościach popełnienia omawianych czynu zachodziła pełna wymagalność zgodnego z prawem zachowania.

Na stopień zawinienia sprawcy wpływ miał fakt, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim, przy pełnej świadomości bezprawności czynu, chcąc go popełnić, a przy tym wyrządził pokrzywdzonej znaczną szkodę.

Sąd nie dopatrył się przy tym żadnych okoliczności umniejszających, czy wyłączających stopień zawinienia sprawcy.

AD. 2 – czyn z art. 178a § 1 k.k.

R. K. (1) zarzucono w punkcie 2 aktu oskarżenia, że w dniu 03 stycznia 2016 r. w S. u zbiegu ulic (...) – Garncarskiej znajdując się w stanie nietrzeźwości I badanie 1,14 mg/l, II badanie 1,12 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki V. (...) mod. VI o nr rej. (...), tj. zarzucono popełnienie **czynu z art. 178a § 1 k.k.**

W toku postępowania Sąd Rejonowy w Słupsku, przede wszystkim w oparciu o wyjaśnienia samego oskarżonego, ale nadto w oparciu o protokół badania trzeźwości oskarżonego, ustalił, iż R. K. (1) w dniu zdarzenia kierował samochodem osobowym znajdując się w stanie nietrzeźwości.

Czyn przypisany oskarżonemu wyczerpał zatem znamiona występku z art. 178a § 1 k.k. Zgodnie z treścią tego artykułu działa bezprawnie ten, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi w ruchu lądowym pojazd mechaniczny.

Wskazać należy również że zgodnie z utartym poglądem Sądu Najwyższego (przykł. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 lipca 2015 r., sygn. IV KK 201/15) prowadzeniem pojazdu w ruchu lądowym jest każde przemieszczanie pojazdu przez kierującego na obszarze, na którym jest prowadzony ruch lądowy. W dniu 03 stycznia 2016 roku prowadził pojazd mechaniczny na trasie od R. do S., gdzie doszło następnie do zdarzenia drogowego i gdzie zatrzymany został przez Policję, będąc w stanie nietrzeźwości. Oskarżony miał przy tym świadomość, iż bezpośrednio przed rozpoczęciem jazdy samochodem spożywał alkohol w ilości wystarczającej do osiągnięcia efektu odurzenia, a zatem liczył się z tym, iż podejmując kierowanie samochodem osobowym może znajdować się w stanie nietrzeźwości. Zresztą, zauważyć wypada, że także wynik badania alkotestem wskazywał w sposób oczywisty, że oskarżony – będąc osobą dojrzałą i co najmniej przeciętnie znającą własny organizm – był w stanie nietrzeźwości podczas kierowania pojazdem.

Tym samym swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał znamiona występku z art. 178a § 1 k.k.

Sąd ustalił, również iż stopień jego zawinienia jest znaczny, gdyż działał on z zamiarem bezpośrednim. R. K. (1) – osoba dojrzała, sprawna intelektualnie i funkcjonująca samodzielnie w życiu codziennym – miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego czynu, a jednak pomimo tego podjął on działania świadomie wykraczający przeciwko ustalonemu porządkowi prawnemu. Oskarżony miał przy tym świadomość, iż spożył znaczną ilość alkoholu, co powoduje zaburzenia zdolności psychopoznawczych oraz opóźnia czas reakcji powodując zagrożenie podczas kierowania pojazdem mechanicznym. Sąd ustalił, iż oskarżony działał co najmniej z zamiarem ewentualnym.

Przypisany oskarżonemu czyn nacechowany jest nadto znacznym stopniem społecznej szkodliwości, a to z uwagi na fakt, iż oskarżony dopuścił się swego czynu działając umyślnie, łamiąc normy regulujące bezpieczeństwo i porządek na drogach, a także okazując wyjątkowe lekceważenie dla porządku prawnego i sprowadzając na innych uczestników ruchu drogowego znaczne niebezpieczeństwo w związku z poruszaniem się po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości.

AD. 3 – czyn z art. 177 § 1 k.k.

R. K. (1) zarzucono w punkcie 3 aktu oskarżenia, że w dniu 03 stycznia 2016 r. u zbiegu ulic (...) – (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości I badanie 1,14 mg/l, II badanie 1,12 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził pojazd mechaniczny marki V. (...) mod. VI o nr rej. (...), przez co umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, nieumyślnie spowodował wypadek w ten sposób, że nie zachował należytej ostrożności, zjechał na prawy pas ruchu i uderzył w lewy tylny bok pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...), w wyniku czego doprowadził do zderzenia z tym pojazdem prowadzonym przez K. M., w następstwie czego spowodował u niego obrażenia ciała w postaci pourazowego krwawienia podpajęczynówkowego w okolicy ciemieniowej prawej leżonego zachowawczo z towarzyszącym wstrząśnieniem pnia mózgu, które to obrażenia ciała naruszyły czynności narządu ciała lub spowodowały rozstrój zdrowia pokrzywdzonego trwający dłużej niż 7 (siedem) dni, wyczerpując znamiona art. 157 § 1 kk, a także spowodował obrażenia ciała u pasażerki pojazdu C. (...) o nr rej. (...) – S. U. w postaci dolegliwości bólowych pleców, które to obrażenia ciała naruszyły czynności narządu lub spowodowały rozstrój zdrowia trwający poniżej 7 (siedmiu) dni – wyczerpując znamiona art. 157 § 2 kk., tj. zarzucono mu popełnienie czynu **z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.**

Zgodnie z treścią art. 177 § 1 k.k. działa bezprawnie ten, kto naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym albo powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, którego następstwem jest

spowodowanie obrażeń ciała skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas powyżej 7 dni.

Dla bytu przestępstwa stypizowanego w art. 177 § 1 k.k. niezbędnym jest ustalenie, iż oskarżony naruszył poprzez swój czyn zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym albo powietrznym. Biorąc pod uwagę, iż R. K. (1) poruszał się samochodem osobowym po drodze publicznej oczywistym jest, iż obowiązany był przestrzegać zasad regulujących ruch drogowy. Te zasady stypizowane są w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity: Dz. U. 2005 r. Nr 108 poz. 908 z późn. zm.). Tenże akt prawny w art. 3 ust. 1 wskazuje, iż każdy uczestnik ruchu obowiązany jest zachować ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego oraz narażać kogokolwiek na szkodę. Zgodnie zaś z art. 19 ust. 1 kierujący pojazdem, jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, stanu i ładunku pojazdu, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu. Nadto w ust. 2 pkt 3 wskazano, iż kierujący pojazdem jest obowiązany utrzymywać odstęp niezbędny do uniknięcia zderzenia w razie hamowania lub zatrzymania się poprzedzającego pojazdu.

Analizując zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy wskazać należy ponad wszelką wątpliwość, iż R. K. (1) nie zachował wymaganej od niego ostrożności, bowiem nie zachował odległości bezpiecznej do stojącego na prawym pasie samochodu osobowego, zjeżdżając nagle na jego pas ruchu i nie dostosował prędkości jazdy do panujących na drodze warunków. Nadto nie obserwował on należycie przedpola jazdy i nie dostrzegł on w porę nadawanego przez sygnalizator światła czerwonego, które uniemożliwiałoby mu wjazd za sygnalizator. To zaniechanie nie pozwoliło mu w porę dostrzec pojazdu, który zahamował na prawym pasie ruchu przed nim, a z kolei brak właściwej prędkości jazdy i niedostosowanie jej do warunków drogowych, skutkowało spowodowaniem wypadku w postaci wjechania na lewy bok samochodu C. (...), obrotu tego samochodu o 180 stopni i wypadnięcia z drogi, czemu nie udało się zapobiec pomimo podjęcia manewru obronnego skrętu w lewo.

W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy uznać należy, iż oskarżony naruszenia zasad w ruchu drogowym w tym zakresie dopuścił się nieumyślnie. Nie zakładał bowiem, iż jego zachowanie w kontekście techniki i taktyki jazdy spowoduje tak daleko idące stworzenie zagrożenia, a w konsekwencji – zderzenie z pojazdem stojącym przed sygnalizatorem i spowodowanie u kierowcy tego pojazdu obrażeń ciała skutkujących naruszeniem czynności narządów jego ciała na okres powyżej 7 dni.

Zauważyć także trzeba, że R. K. (1), kierując w czasie zdarzenia drogowego samochodem V. znajdował się w stanie nietrzeźwości, I badanie 1,14 mg/l, II badanie 1,12 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. W tym aspekcie naruszył zatem umyślnie zasady ruchu drogowego, prowadząc pojazd mechaniczny marki V. (...) mod. VI o nr rej. (...).

R. K. (1) dopuścił się zatem popełnienia czynu z art. 177 § 1 k.k. Zważywszy przy tym, że przestępstwo to popełnił znajdując się w stanie nietrzeźwości, czyn przypisany oskarżonemu kwalifikować należy z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

Sąd ustalił, iż stopień zawinienia oskarżonego jest znaczny. R. K. (1) – osoba dojrzała, doświadczona życiowo, sprawna intelektualnie i funkcjonująca samodzielnie w życiu codziennym – miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego czynu. Jednak w czasie swego bezprawnego, karalnego i karygodnego działania nie dał posłuchu obowiązującym normom prawnym, pomimo tego, że w ustalonych przez sąd konkretnych okolicznościach popełnienia czynu zachodziła pełna wymagalność zgodnego z prawem zachowania. Oskarżony miał przy tym świadomość, iż osoba kierująca pojazdem mechanicznym zobowiązana jest do przestrzegania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Jest wszakże osobą posiadającą prawo jazdy od wielu lat i do chwili wypadku kierował pojazdami mechanicznymi na co dzień, a zatem miał również wiedzę na tyle dużą, by można było wymagać od oskarżonego zachowania ostrożności podczas jazdy w obszarze zabudowanym, w szczególności zaś w obrębie skrzyżowania, a mimo tego oskarżony zachował się niedbale. Taką też postacią winy nieumyślnej w popełnieniu czynu kwalifikowanego z art. 177 § 1 k.k. Sąd przypisał oskarżonemu.

Sąd nie dopatrzyl się żadnych okoliczności wyłączających stopień zawinienia oskarżonego.

Przypisany oskarżonemu czyn nacechowany jest dużym stopniem społecznej szkodliwości, a to z uwagi na miejsce jego popełnienia (obszar skrzyżowania) oraz znaczne rozmiary szkody, jakie wywołało zachowanie oskarżonego tak dla zdrowia pokrzywdzonego K. M., jak i w odniesieniu do szkód materialnych (całkowite zniszczenie samochodu C. (...)).

W tym miejscu zauważyć trzeba, że w opisie zarzutu stawianego oskarżonemu pojawiło się odniesienie do skutku wywołanego u pasażerki samochodu C. – S. U.. Wymieniona doznała obrażeń ciała w postaci bólów pleców, naruszających czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni. Obrażenia takie nie mieszczą się w znamionach czynu zabronionego wymienionego w art. 177 § 1 k.k., a ich spowodowanie w wyniku zdarzenia drogowego objęte jest dyspozycją art. 86 k.w.

Zgodnie bowiem z treścią art. 86 § 1 k.w. działa bezprawnie ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka.

Zgodnie zaś z treścią art. 10 § 1 k.w. jeżeli czyn będący wykroczeniem wyczerpuje zarazem znamiona przestępstwa, **orzeka się za przestępstwo i za wykroczenie**, z tym że jeżeli orzeczono za przestępstwo i za wykroczenie karę lub środek karny tego samego rodzaju, wykonuje się surowszą karę lub środek karny. W razie uprzedniego wykonania łagodniejszej kary lub środka karnego zalicza się je na poczet surowszych.

Rozwiązanie opisane w treści art. 10 § 1 k.k. jest stosowane w polskim prawie karnym na styku różnych działów prawa karnego. W tych wypadkach może się właśnie odnosić do zbiegu wykroczenia z przestępstwem, a orzekanie kary następuje zarówno za wykroczenie, jak i za przestępstwo. Mają więc miejsce dwa realne postępowania karne mimo jednego czynu. Na tym właśnie polega istota zastosowanego w tym wypadku tzw. idealnego zbiegu. O wielości przestępstw (przestępstw i wykroczeń) decyduje nie wielość czynów, lecz wielość naruszonych norm prawnych. Rozwiązanie to zwielokrotnia niejako rzeczywistość, decydują bowiem o niej nie realne fakty społeczne, lecz świat norm prawnych. Zauważyć trzeba, a w tym zakresie Sąd rejonowy w całości podziela zaprezentowane dalej stanowisko, że Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 marca 2014 r., I KZP 1/14, OSNKW 2014, nr 7, poz. 54, potwierdził wcześniej sformułowany pogląd, że: "Przestępstwo określone w art. 177 § 1 lub 2 k.k., popełnione na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, w następstwie którego inna osoba niebędąca pokrzywdzonym tym przestępstwem - odniosła obrażenia powodujące naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż siedem dni albo poniosła szkodę w mieniu, zgodnie z art. 10 § 1 k.w. stanowi jednocześnie wykroczenie określone w art. 86 § 1 k.w." Stanowisko to opiera się na określeniu wypadku komunikacyjnego w art. 177 § 1 k.k., który obejmuje tylko zdarzenia charakteryzujące się "ciężkim" lub "zwykłym" uszkodzeniem ciała (rozstrojem zdrowia). Natomiast jeżeli w ramach tego zdarzenia nastąpi "lekkie" uszkodzenie ciała (rozstrój zdrowia) określone w art. 157 § 2 k.k., czyn taki stanowi tylko wykroczenie, podobnie jak spowodowanie szkody w mieniu.

W związku z powyższym, biorąc pod uwagę okoliczności zdarzenia ustalone w oparciu o przeprowadzone w toku postępowania dowody, rozpatrywane we wzajemnym powiązaniu, Sąd Rejonowy w Słupsku ustalił, iż R. K. (1), w ramach czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia, dopuścił się także czynu polegającego na tym, że w dniu w dniu 03 stycznia 2017 r. w S., u zbiegu ulic (...) – (...), spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że prowadząc pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki V. (...) mod. VI o nr rej. (...), nie obserwował należycie drogi i nie dostrzegł nadawanego dla jego kierunku jazdy na sygnalizatorze światła czerwonego, a następnie nie zachował należytej ostrożności i zjechał na prawy pas ruchu, uderzając w lewy tylny bok pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...), w wyniku czego doprowadził do zderzenia z tym pojazdem, w następstwie czego pasażerka tego pojazdu – S. U. doznała obrażeń ciała w postaci dolegliwości bólowych pleców, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia trwający nie dłużej 7 (siedem) dni, przy czym czynu tego dopuścił się znajdując się w stanie nietrzeźwości tj. mając 1,14 mg/l (I badanie), 1,14 mg/l (II badanie) i 1,12 mg/l (III badanie) alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu.

Czyn ten wypełnia znamiona wykroczenia z art. 86 § 2 k.w.

W tym miejscu zauważyć należy, że w sprawie na podstawie art. 4 § 1 k.k. Sąd zastosował przepisy ustawy z dnia 06 czerwca 1997 roku Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynów, tj. przed zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z 2017 r. poz. 966, jako że przepisy karne obowiązujące przed zmianami wprowadzonymi w.w. ustawą, zastrzegającymi między innymi warunki orzeczenia środków karnych wobec sprawców przestępstw drogowych, są względniejsze dla sprawcy.

Przystępując do wymiaru kary, Sąd miał na względzie dyrektywę jej wymiaru opisane w art. 53 i 58 § 1 k.k., w tym przede wszystkim wychowawcze działanie kary oraz cele zapobiegawcze wyrażające się w dążeniu do wyeliminowania w społeczeństwie zachowań godzących w przyjęty porządek prawny. Przy wymiarze kary Sąd miał na względzie również rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstw przypisanych oskarżonemu.

Wymierzając karę, Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające.

Do tych pierwszych Sąd zaliczył: postawę oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzuczanych czynów oraz złożył szczere wyjaśnienia.

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył natomiast uprzednią karalność, wielorodzajowość zachowania oskarżonego, sposób działania oraz wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów przez niego popełnionych, jak i wysoki stopień jego winy.

W ocenie Sądu przypisane oskarżonemu czyny nacechowane są znacznym stopniem społecznej szkodliwości, a to z uwagi na fakt, iż oskarżony dopuścił się swoich czynów działając umyślnie, łamiąc normy regulujące bezpieczeństwo i porządek na drogach, a także okazując wyjątkowe lekceważenie dla porządku prawnego i sprowadzając na innych uczestników ruchu drogowego znaczne niebezpieczeństwo w związku z poruszaniem się po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości, czym doprowadził do powstania wypadku drogowego, na skutek którego K. M. doznał obrażeń ciała.

Sąd ustalił także, iż stopień zawinienia sprawcy czynów jest znaczny, gdyż działał on z zamiarem bezpośrednim. R. K. (1) – osoba dorosła, dojrzała, sprawna intelektualnie i funkcjonująca samodzielnie w życiu codziennym – miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego czynu oraz był świadomy obowiązującego prawa, zasad współzycia społecznego, jak i swoich praw i obowiązków. Jednak w czasie swego bezprawnego, karalnego i karygodnego działania nie dał posłuchu obowiązującym normom prawnym, pomimo tego, że w ustalonych przez sąd konkretnych okolicznościach popełnienia czynów zachodziła pełna wymagalność zgodnego z prawem zachowania.

Ważąc jednocześnie stopień społecznej szkodliwości każdego z czynów oraz stopień zawinienia sprawcy, Sąd wymierzył oskarżonemu R. K. (1) za popełnienie przestępstwa przypisanego mu w punkcie 1 wyroku – w oparciu o art. 289 § 2 k.k. karę 7 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara ta jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu i do stopnia zawinienia oraz zapewni realizację zasad prewencji szczególnej.

Trudności z ustaleniem rzeczywistej szkody poniesionej przez pokrzywdziona J. J. (1) skutkowały orzeczeniem na podstawie art. 46 § 2 k.k. wobec oskarżonego R. K. (1) obowiązku uiszczenia nawiązki poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej J. J. (1) kwoty 2.000,00 złotych (pkt 2 sentencji wyroku).

Za popełnienie przestępstwa przypisane w punkcie 3 wyroku Sąd wymierzył oskarżonemu R. K. (1) – w oparciu o art. 178a § 1 k.k. karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu kara ta wpłynie także wychowawczo wobec oskarżonego na przyszłość, stanowiąc nadto czynnik kształtujący świadomość prawną społeczeństwa i informując o normach sankcjonowanych oraz karach orzekanych za ich złamanie

Z kolei na podstawie art. 42 § 2 k.k. wobec oskarżonego R. K. (1) orzeczono obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat (pkt 4 sentencji wyroku).

Sąd orzekł również na podstawie art. 43a § 2 k.k. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej obligatoryjne w realiach sprawy świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 złotych, którego wysokość, z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonego, ustalono w minimalnym wymiarze (pkt 5 sentencji wyroku).

Za popełnienie przestępstwa przypisanego w punkcie 6 wyroku Sąd wymierzył oskarżonemu R. K. (1) – w oparciu o art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i za jego popełnienie na podstawie art. 178 § 1 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. wobec oskarżonego R. K. (1) orzeczono obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat (pkt 7 sentencji wyroku).

Z kolei na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego R. K. (1) obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę kwoty 4.000,- złotych na rzecz pokrzywdzonego K. M., uznając, iż kwota ta jest adekwatna do krzywdy, jakiej pokrzywdzony doznał i doznaje w wyniku powstałych u niego obrażeń ciała i stanowi dla niego odczuwalną wartość (pkt 7 sentencji wyroku).

Sąd wymierzył także obwinionemu R. K. (1) za popełnienie wykroczenia przypisanego mu w punkcie 9 wyroku – w oparciu o art. 86 § 2 k.w. w zw. z art. 24 § 1 k.w. grzywnę w kwocie 1.000,- złotych. Przy wymiarze kary tejże Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 33 k.w. Uwzględniono zatem stopień społecznej szkodliwości czynu oraz cele prewencji indywidualnej i ogólnej, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia i zachowanie po popełnieniu wykroczenia. W ocenie Sądu pozytywne cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa wypełni tylko kara sprawiedliwa, wymierzona w granicach winy i współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu – a za taką Sąd uznał karę grzywny w wysokości 1000,00 zł. W ocenie Sądu kara ta także uwzględnia możliwości finansowe obwinionego oraz jednocześnie stanowi dla niego istotną dolegliwość.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego R. K. (1) w pkt 1, 3 i 6 wyroku kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył oskarżonemu **karę łączną roku pozbawienia wolności** (pkt 10 sentencji wyroku). W ocenie Sądu wymiar kar jednostkowych i kary łącznej będzie w ocenie Sądu adekwatny do stopnia społecznej szkodliwości czynów i stanowi w ocenie Sądu tego rodzaju uciążliwość dla sprawy, że przekona go, iż czyny bezprawne nie popłacają, a nadto będzie w sposób należyty kształtował opinie społeczną o przestępstwach i skutkach ich popełniania. Reasumując Sąd uznał, iż wymierzona oskarżonemu kara łączna w rozmiarze roku pozbawienia wolności stanowi odpowiednią reakcją karną na popełnione przez R. K. (1) przestępstwa.

Na podstawie art. 90 § 2 k.k. połączone orzeczone wobec oskarżonego R. K. (1) w pkt 4 i 7 wyroku środki karne i w ich miejsce orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat (pkt 11 sentencji wyroku). Tylko bowiem takie rozstrzygnięcie pozwoli na eliminację osoby oskarżonego z ruchu drogowego i będzie niewątpliwie istotną dolegliwością dla oskarżonego. W konsekwencji także, na mocy art. art. 43 § 3 k.k. nałożono na oskarżonego R. K. (1) obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych w postaci prawa jazdy kat. B o nr (...) wydanego dnia 27 listopada 2003 roku (pkt 12 sentencji wyroku).

W kwestii warunkowego zawieszenia wykonania kary należy wskazać, iż Sąd doszedł przekonania, iż w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki z art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. skutkujące możliwością warunkowego zawieszenia orzeczonej kary (pkt 13 sentencji wyroku), uznając, iż istnieje realna szansa na to, że oskarżony nie popełni więcej przestępstwa. Jego zachowanie się w trakcie postępowania daje podstawy do stwierdzenia, że będzie on przestrzegał obowiązującego porządku prawnego pomimo warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec niego kary. Zdaniem Sądu orzeczony okres próby służyć będzie weryfikacji trafności postawionej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Jednakże dla wzmocnienia waloru wychowawczego rozstrzygnięcia, na podstawie art. 73 § 1 k.k. oskarżonego w okresie próby oddano pod dozór kuratora sądowego oraz zobowiązano go do informowania kuratora o przebiegu okresu próby (pkt 14 i 16 sentencji wyroku). Nadto na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k. w okresie zobowiązano go do podjęcia i wykonywania pracy zarobkowej (pkt 15 sentencji wyroku). Zdaniem Sądu, orzeczona kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, będzie w stanie osiągnąć wobec oskarżonego oczekiwane skutki w zakresie oddziaływania wychowawczego i zapobiegawczego na jego osobę.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu R. K. (1) na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. zatrzymanie od dnia 3 stycznia 2017 roku godz. 21:00 do dnia 4 stycznia 2017 roku godz. 14:40 do dnia 11 lipca 2016 roku godz. 13:35, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności (pkt 17 sentencji wyroku).

O kosztach sądowych Sąd orzekł stosownie do art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 626 § 1 k.p.k. w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, Sąd określa kto, w jakiej części i zakresie ponosi koszty procesu.

Zgodnie natomiast z art. 624 § 1 k.p.k. Sąd może zwolnić oskarżonego w całości lub w części od zapłaty na rzecz skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności. Z kolei w myśl art. 627 kpk od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego Sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego.

Powyżej przytoczone przepisy wskazują, iż w każdym orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie Sąd zobowiązany jest rozstrzygać o kosztach procesu, przy czym zasadą jest, że koszty sądowe – w razie wydania wyroku skazującego – ponosi skazany, zaś Sąd może zwolnić oskarżonego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jedynie w wyjątkowych sytuacjach. Możliwość skorzystania ze zwolnienia od uiszczenia części czy całości kosztów sądowych mają przy tym charakter fakultatywny i ocenny, a nadto – znajdują swe zastosowanie jedynie w szczególnych wypadkach i to przy zaistnieniu określonych przepisami przesłanek.

W oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności – w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego Sąd uznał, iż mając na względzie zasady słuszności zasadnym jest zwolnić oskarżonego z obowiązku pokrycia kosztów w całości.

To mając na względzie, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 626 § 1 k.p.k., Sąd orzekł o kosztach sądowych jak w punkcie 18 wyroku.

S., dnia 13 grudnia 2017 roku

Joanna Hetnarowicz – Sikora

Sędzia Sądu Rejonowego w Słupsku